

Ліки зцілюють тіло, а книга - душу

БІБЛІОТЕРАПЕВТ

№ 3-4 (114-115) 2024

Видається з 1 жовтня 2014 року

Сайт Наукової бібліотеки libr.knmu.edu.ua

Архів «Бібліотерапевта» <http://repo.knmu.edu.ua/handle/123456789/6941>

ЗМІСТ

БІБЛІОТЕЧНА СКАРБНИЦЯ:

ПО СТОРІНКАХ РІДКІСНИХ ТА ЦІННИХ ВИДАНЬ

Прототип сучасних Емодзі на сторінках старих видань

Т. Костюкевич, І. Киричок.....С. 4-5

НЕДУГИ ВЕЛИКИХ

Жага до життя Фріди Кало

В. Віскова, Л. Скрипченко.....С. 7-10

НАТХНЕННЯ

Життєва історія

М. Федорова.....С. 12-13

ФОТОПОГЛЯД

Відтінки відродження:
весняна симфонія прифронтового життя

І. Фурса.....С. 15

ХРОНІКА ПОДІЙ

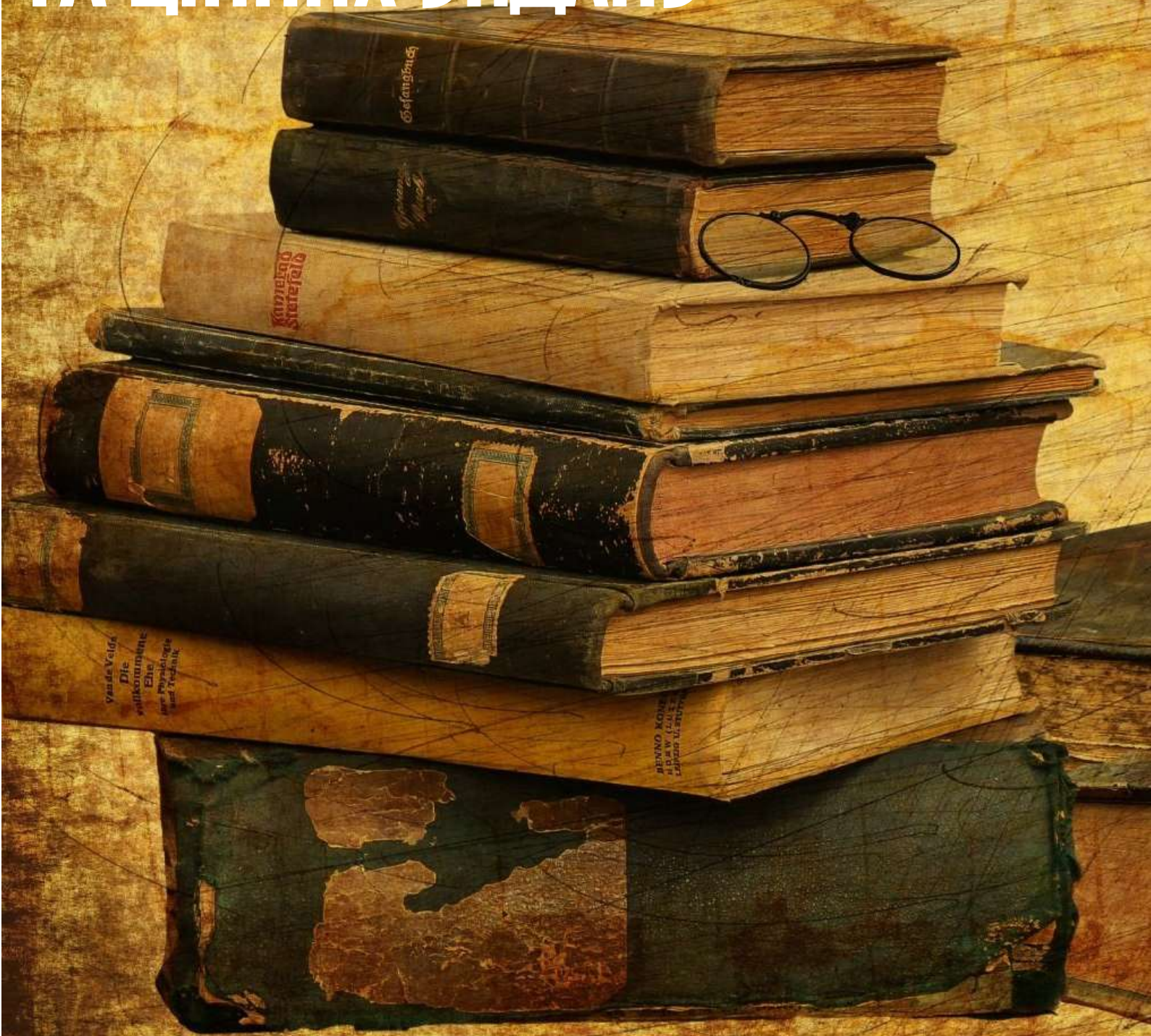
Дивовижний світ Петриківського розпису

Від редколегії.....С. 17-18

Березень-квітень 2024 у світлі подій

Від редколегії.....С. 19

БІБЛІОТЕЧНА СКАРБНИЦЯ: ПО СТОРІНКАХ РІДКІСНИХ ТА ЦІННИХ ВИДАНЬ

ПРОТОТИП СУЧАСНИХ ЕМОДЗІ НА СТОРІНКАХ СТАРИХ ВИДАНЬ

Нещодавно в старому посібнику 1918 року з фонду рідкісних та цінних видань потрапили на дивний знак – зображення руки з виставленим вказівним пальцем, який вимогливо пропонував звернути увагу. Цей знак не належав до самого тексту, але був присутній як керуючий елемент.

Вам нічого не нагадує? А нам він нагадав сучасний такий собі смайлик. Правильніше сказати – емодзі (від яп. – картинка і знак, символ). Емодзі (emoji) – це особлива мова ідеограм і смайлів, які широко використовують в електронних повідомленнях та на сторінках

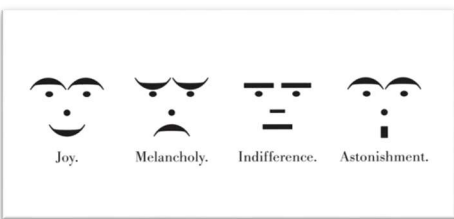
сайтів. Ця графічна мова, де замість слів використовуються картинка, з'явилася в Японії і поширилася по всьому світу. Перші емодзі створив в 1998 році Шігетака Куріта, який вхопив до групи, що працювала над створенням платформи мобільного Інтернету I-mode, для полегшення обміну повідомленнями, електронного спілкування. До першого набору входило 172 символи, які відрізняли I-mode від інших технологій, що адаптують інтернет-інформацію та інтернет-послуги для мобільних пристроїв.

На сьогодні емодзі міцно закріпили своє панування в нашому мобільному спілкуванні. Вони відрізняються за категоріями, найвідоміші з них – смайлики (схематичне зображення людського обличчя, що використовується для передачі емоцій). Один вдало підібраний смайлик може влучно висловити наші емоції, чи то смуток, любов, або навпаки – розбите серце. Серед інших категорій емодзі є й такі: жести та частини тіла; люди та фантазія; одяг та аксесуари; тварини та природа; прапори; їжа та напої тощо.

А ще емодзі відрізняються за кольором: бліді, світло-кремові, коричневі, темно-коричневі, темні... До речі, у 2015 році Оксфордський словник англійської мови, вперше назвав словом року «емої» – знак, який офіційно називається «обличчя зі сльозами радості».

Згадаємо наші перші дитячі малюнки – як ми малювали чоловічків? В колі дві крапки – це очі, дужка знизу – усмішка. Цікавий факт: схоже зображення усміхненого обличчя було знайдено під час розкопок в місті Каркамыш в провінції Газиантеп (Турція). Прадавній смайлик був намальований на поверхні глиняного глечика для напоїв, датований 1 700 років до нашої ери. Тож, смайлики використовували здавна.

Отже, Емодзі почали з'являтися задовго до появи електронних технологій та Інтернету. Так, у 1881 році редакція американського гумористичного журналу «Puck» опублікувала на його сторінках смайлики з надписами – це було однією з перших спроб використання типографічних конструкцій для вираження емоцій [«Puck»,

1881, № 212, с. 65).

У побутових переписках також зустрічались намальовані смайлики в залежності від настрою – усміхнені, або сумні. Зображення усміхненого, щасливого обличчя часто використовували у рекламі; наприклад, у 1953 році смайлики з'явилися у рекламі художнього фільму «Lili» на шпальтах газети «New York Herald Tribune».

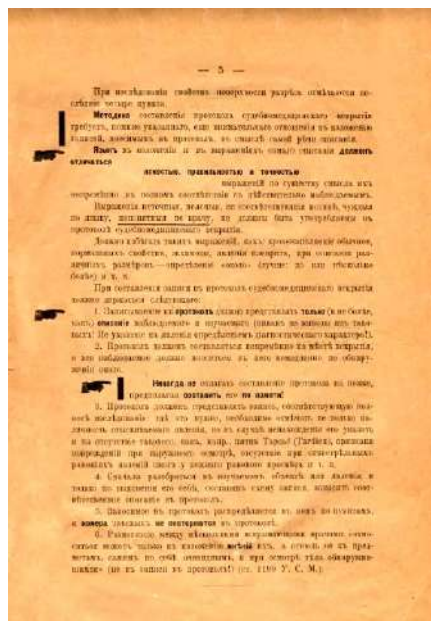
Проте першим зареєстрованим зображення усміхненого обличчя в якості торгової марки у 1972 році Франклін Лауфрані, засновник компанії Smiley

(1971), запровадивши кампанію, спрямовану поширювати у суспільстві позитивні емоції. Він став популяризувати його, представивши це зображення європейській аудиторії під назвою «смайлик». Французький журналіст створив цю просту концепцію спочатку для своєї газети: щасливу іконку почали використовувати для висвітлення добрих новин дня. Після цього винаходу читачі могли фільтрувати новини та читати лише позитивні, якщо вони віддавали їм перевагу...

Але повернемося до нашої знахідки – знаку з посібника 1918 року. Якщо зіставити його із сучасними символами – це знак з категорії «жести та частини тіла» у вигляді руки з виставленим вказівним пальцем. Ви-

користують його задля акцентування, привертання уваги. Саме такий схожий знак використав професор М.С. Бокариус у вказівках до практичних робіт по судовій медицині. Уявляєте, лише модернізуються відповідно до реалій.

Професор Микола Сергійович Бокариус (1869-1931) – видатний судовий медик, вчений і талановитий педагог, організатор судово-медичної та криміналістичної служби в Україні, завідувач кафедри судової медицини Харківського медичного інституту (нині – Харківський національний медичний університет). У своїй педагогічній діяльності він завжди удосконалював та перебудовував навчальний процес, запровадив самостійну роботу студентів з максимальною наочністю викладання. Тож не дивно, що в одному з виданих ним посібників він використовує знак, який зосереджує увагу студентів на важливих моментах.

Список використаної літератури

1. Бокариус Н.С. Сведения к практическим работам, необходимые при выполнении и сдаче их студентами медицинского факультета Харьковского Университета на производимых ими практических занятиях по судебной медицине. 13. Сведения к составлению протокола судебно-медицинского вскрытия в виде образца протокола, как пособие при практических занятиях на трупе: судебно-медицинское исследование человека: судебно-медицинское исследование трупа / Н. С. Бокариус ; Институт судебной медицины Харьковского университета. – Харьков : Типография и литография М. Зильберберга и С-вья, 1918. – 16 с. – На обл. как дополнение к сведениям №№ 10, 11 и 12.
2. Емодзі // Вікіпедія. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Емодзі>
3. Смайл // Вікіпедія. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Смайл>
4. Bertrán B. V. The Smiley Universe / Bea Vilá Bertrán // La Machi: Communication for Good Causes. – Режим доступу : <https://www.lamachi.com/en/the-smiley-universe/>

НЕДУГИ ВЕЛИКИХ

ЖАГА ДО ЖИТТЯ ФРІДИ КАЛО

Життя мексиканської художниці Фріди Кало – історія фізичних та душевних мук. Мисткиня ще за життя здобула любов і визнання сучасників всупереч усім труднощам, якими її випробувала доля. Вона прожила яскраве, насичене життя. Не маючи професійної художньої освіти, з часом вона стала популярніша за свого чоловіка – Дієго Ріверу. Фріда – культова постать серед феміністок і борців за права жінок. А інтерес до її життя і творчості не вщухає й донині.

Магдалена Кармен Фріда Кало-і-Кальдерон народилася 6 липня 1907 р. в Койоакані, тодішньому передмісті Мехико. Батько Фріди – емігрант із Німеччини, фотограф Гільєрмо Кало, матір – індіанка Матільда

Батько Фріди Гільєрмо Кало, 1920

Arquero, Diego Rivera y Frida Kahlo, Banco de Mexico, Fidalcano en el Pabellon de Relaciones y las Museos Diego Rivera y Frida Kahlo

Маленька Фріда, 1919

Кальдерон-і-Гонсалес. Крім Фріди, її батьки мали ще 3-х доньок. Маленька Фріда була улюбленицею батька, він заохочував розвиток її творчих здібностей. Змалку дівчинка захоплювалася мистецтвом, брала уроки малювання у батькового друга. У 15 років майбутня художниця вступила до державної початкової школи. Вона цікавилася медициною, багато читала, отримувала гарні оцінки. Проте мала свobodолюбний характер і могла не відвідувати лекції викладачів, що їй не подобались. Фріда мріяла про подорож до США та сама заробляла гроші на свою мрію: працювала стенографісткою, потім стажеркою-граверкою. Але мріям про мандрівку, продовження навчання

та роботу не судилося збутися – 17 вересня 1925 р. сталася автотрагедія, яка трагічно змінила її життя [1, 4].

Треба зазначити, що Фріда з дитинства не відрізнялась міцним здоров'ям. У 6 років вона перенесла поліомієліт і м'язи правої ноги залишились атрофованими. У картині «Вони просили літаки, але отримали солом'яні крила» (1938) художниця згадує дитинство, коли її дражнили через незграбність і кульгавість. Але саме аварія, яка призвела 18-річну Фріду Кало до творчості, стала головною трагедією її життя.

Вони просили літаки, але отримали солом'яні крила, 1938

Дівчина поверталась із занять додому. Автомобіль через вину водія зіштовхнувся з трам-

Фріда Кало до аварії, 1924

ваєм, що проїжджав повз, і врізався в стіну. Декілька пасажирів загинули на місці, багато було поранено. Металевий токоприймач трамвая проштрикнув тіло Фріди на рівні таза, що спричинило травму внутрішніх і статевих органів. У неї діагностовано потрійний перелом хребта в поперековому відділі, перелом ключиці і декількох ребер. На лівому плечі порвано зв'язки, 11 переломів правої ноги, роздроблено ступню. Стан дівчини був настільки важким, що перший місяць після аварії лікарі мали сумніви, що вона виживе [2].

Протягом декількох тижнів Фріда перебувала без свідомості, а прийшовши до тями, попросила батька придбати їй приладдя для малювання. Художниця вважала, що саме трагедія з аварією відкрила в ній творчі здібності: «Я ніколи не замислювалась про живопис до 1926 року, коли я нерухомо лежала у ліжку. Мені, закованій у гіпс, було дуже важко так лежати... Тому я вирішила чимось зайнятись. Я попросила у бать-

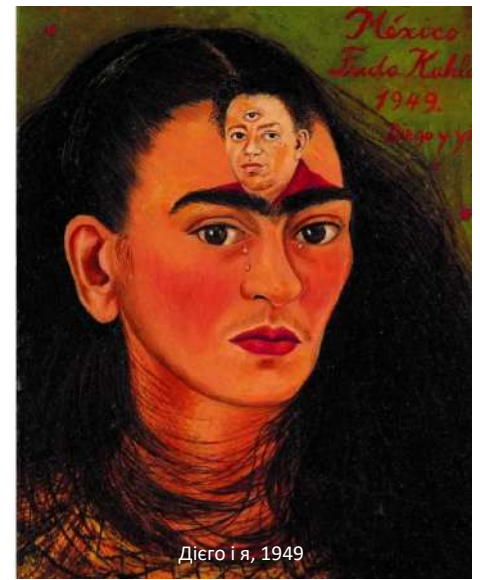
ка олійних фарб, і батьки спорудили для мене спеціальний столик, бо я не могла навіть сидіти... І я почала малювати» [1]. Начерк «Аварія» став першою роботою художниці після трагедії. Фріда неодноразово зізнавалась, що заняття живописом надавали їй сил. Саме завдяки малюванню та турботі рідних вона встала на ноги. Через 3 місяці після аварії дівчина вже самостійно виїздила до Мехіко, незважаючи на майже безперервний біль у хребті й правій нозі. У щоденнику вона писала про себе: «Одне добре: я починаю зводити до страждання <...> я залишилася жива, до того ж мені є заради чого жити. Заради живопису» [1]. Більшість створених у той час картин Ф. Кало – автопортрети, портрети її сестер та шкільних приятелів.

«У моєму житті було 2 аварії:

Фріда та Дієго Рівера, 1931

одна – коли автомобіль врізався у стіну, інша – це Дієго», – так казала Фріда, маючи на увазі свого майбутнього чоловіка [1]. Бо шлюб двох художників був скандальним. Фріда Кало познайомилась з Дієго Рівера через кілька років після

Дієго і я, 1949

автокатастрофи. Художниця показала йому свої роботи, які живописець високо оцінив. Незважаючи на значну різницю у віці (Фріді було 22, Дієго – 43) вони зіграли весілля, та мисткиня переїхала до міста Куернавака у штаті Морелос (1929). Дієго мав чудову професійну освіту та був вчителем Фріди на початку її творчого шляху. У 1930 р. подружжя переїжджає до Сан-Франциско. Період життя у США стає дуже продуктивним для Фріди – вона написала близько 15 картин, найвідоміші з яких: «Фріда і Дієго Рівера» (1931), «Портрет доктора Лео Елоісера», шокуюча «Моє народження» (1932) тощо [3].

Через травму в аварії Фріда не змогла народити дитину від коханого чоловіка. Свої почуття вона переносила на полотна. Найяскравішою роботою, що присвячена цій темі, є картина «Шпиталь Генрі Форда» (1932). Туга за неможливістю мати дитину гостро відчувається і в пізніших роботах: «Я і моя лялька» (1937), «Моя годувальниця і я» (1937), «Упокоєний Дімас» (1937), «Дівчинка з маскою смерті (вона грається сама)» (1938).

У 1934 р. повернувшись до Мехіко, Ф. Кало майже не писала картин. Протягом року вона 3 рази лежала у лікарні. «Моя нога все ще погана, – писала Фріда лікарю Елоісеру, – але з нею нічого не можна зробити, і одного разу я наважусь на те, щоб її відрізали і вона більше мені не завадить». У 1935 р. написано одну з найвідоміших картин з іронічною назвою та лякаючим сюжетом «Всього кілька подряпин!». Через труднощі у сімейному житті художниця почала зловживати алкоголем. У щоденнику вона писала, що це трохи вгамовує її фізичний та душевний біль [3, 4].

Я і моя лялька, 1937

Але жага Фріди до життя перемогла депресію, у 1937-1938 рр. художниця створила більше картин, «ніж за всі минулі 8 років шлюбу». Серед них дуже відомі: «Моя няня і я» (1937), «Четверо жителів Мехіко» (1938) і «Що дала мені вода» (1938). Проте довгий час Фріда Кало сприймала себе лише в ролі дружини художника, а малювання було для неї захопленням і психотерапією.

Якщо хтось купував її картину, вона казала: «За цю ціну вони могли б купити щось краще...», або: «...це, мабуть, через те, що хтось в мене закоханий» [1]. На початку 1938 р. Рівера влаштував першу виставку картин Фріди у галереї Національного автономного університету Мексики. Восени того ж року відбулась персональна виставка Ф. Кало в Нью-Йорку. У 1939 р. її роботи вже виставлялись в Луврі разом з картинами відомих мексиканських художників. Трохи пізніше засновник сюрреалізму Андре Бреттон назвав Фріду Кало сюрреалістом-самородком.

У 1939 р. подружжя Рівера-Кало вирішують розлучитись. У день розлучення художниця завершила одну з найвідоміших своїх картин – «Дві Фріди». Особиста драма жінки призвела до загострення соматичних і психологічних проблем. Проте через рік після розлучення Дієго і Фріда одружились знов. У 1943 р. Ф. Кало приєдналась до викладацького складу новаторської Школи живопису і скульптури «Ла Есмеральда», де Рівера вже працював зі студентами. Але вже наступного року Фріда викладала менше через болі у хребті та нозі. Остеопат Александро Зімброн рекомен-

Дві Фріди, 1939

дував їй постільний режим і замовив металевий корсет – в ньому художниця на картині «Зламана колона» (1944) [3].

Після 1944 р. Фріда змінила 28 корсетів: 1 – зі сталі, 3 – шкіряні та інші – гіпсові. Майстриня розписала один корсет, його можна побачити в музеї у Койоакані. Невдалі конструкції деяких корсетів посилювали її страждання, від неправильно підібраної дози знеболювального препарату почалися постійні головні болі. Свої страждання художниця відобразила в картині «Без надії» (1945).

Без надії, 1945

У 1946 р. Ф. Кало перенесла операцію на хребті, однак це не вирішило проблем зі спиною. Від болю вона приймала великі дози морфію. В кінці 1949 р. лікар Елоісер зробив записи, де фігурує термін «гангрена». Фріда провела в лікарні весь 1950 рік. Пізніше, навесні 1953 р., в одній із галерей Мехіко відбулася її перша персональна виставка на батьківщині. Для художниці у виставковому залі спорудили спеціальне ліжко. В серпні 1953 р. лікарі ухвалили рішення про ампутацію її правої ноги. Прикута до свого будинку, мисткиня писала натюрморти та політичні сюжети. Після останніх операцій Фріда могла малювати по 4-5 годин на день: вона користувалась спеціальним

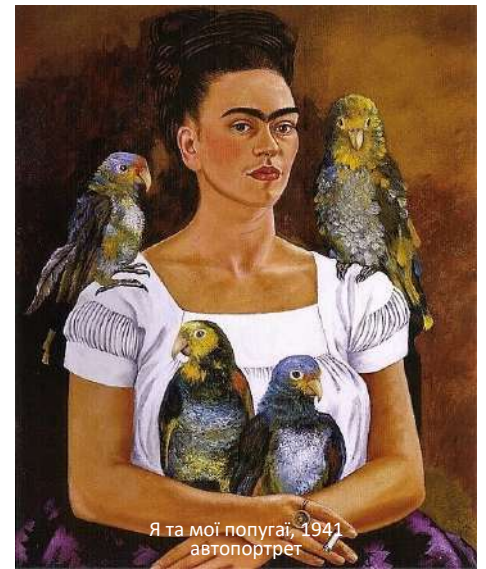
Як малювала Фріда

мольбертом, який закріплювався на ліжку та давав змогу писати, лежачи на спині. Пересувалась вона вже тільки в інвалідній колясці [2, 3].

В червні 1954 р. здоров'я Ф. Кало нібито покращилось: після пневмонії, всупереч рекомендаціям лікаря, вона почала вставати з ліжка. Проте 13 липня 1954 р. художниця померла. Офіційною причиною смерті названо легеневу емболію, однак останні записи в щоденнику та слова друзів свідчать, що Фріда могла вчинити самогубство. Припускають передозування наркотичних препаратів, випадкове або навмисне.

Історія хвороби художниці є суцільною трагедією. Однак Фріда Кало отримала найкращу медичну допомогу, що була доступна у той час. А її творчість – один з найяскравіших прикладів арт-терапії і, перш за все – самолікування.

Фріда Кало залишила нащадкам понад 150 полотен, серед них особливо багато автопортретів. Її фото опублікували на обкладинці *Vogue* (на той час на обкладинках зображали чоловіків або, зрідка, актрис). У 2010 р. банк Мексики випустив нову банкноту 500 песо, на звороті якої зображена мисткиня. Вона є героїнею книг, зокрема дитячої пізнавальної історії із серії «Маленькі історії Великих людей. Фріда Кало». Про її мистецтво знято чисельну кількість мистецтвознавчих фільмів. У 2002 р. вийшов художній біографічний фільм «Фріда», де художницю зіграла мексиканська акторка Сальма Хайек [1, 4].

Я та мої попугаї, 1941 автопортрет

Фріда Кало – та постать, яка вражає одночасно трагічністю та мужністю. Її приклад дає надію і сили боротись тим, хто знаходиться у важкому фізичному та психологічному стані. Фріда продемонструвала неймовірну, майже надлюдську міцність духу та увійшла в історію як жінка, що знайшла сенс життя попри важкі випробування долі. Здатність спрямувати свій біль у мистецтво робить Фріду Кало унікальною навіть серед інших видатних жінок.

Список використаної літератури:

1. Zamora M. *The Letters of Frida Kahlo: Cartas Apasionadas* [Electronic resource] / M. Zamora. - San Francisco : Chronicle Books, 1995. – 168 p. – Mode of access: <https://archive.org/details/lettersoffridaka00kahl> (data appeal: 15.04.2024). – Title from the screen.
2. Courtney C. A. *Frida Kahlo: Portrait of Chronic Pain* [Electronic resource] / C. A. Courtney, M. A. O'Hearn, C. C. Franck // *Physical Therapy*. – 2017. – Vol. 97, N 1. – P. 90-96. – Mode of access: <https://doi.org/10.2522/ptj.20160036> (data appeal: 15.04.2024). – Title from the screen.
3. Feldman G. C. *Dissociation, repetition-compulsion, and the art of Frida Kahlo* / G. C. Feldman // *Journal of the American Academy of Psychoanalysis*. – 1999. – Vol. 27, N 3. – P. 387-396. – Mode of access: <https://doi.org/10.1521/jaap.1.1999.27.3.387> (data appeal: 15.04.2024). – Title from the screen.
4. Чиркова Д. *Маленька історія одного життя* [Електронний ресурс]: Фріда Кало / Д. Чиркова // Видавництво Старого Лева [сайт]. – Текст. дані. – Львів, ©2024. – Режим доступу: <https://starylev.com.ua/blogs/malenka-istoriya-odnogo-zhyttya-frida-kalo> (дата публікації: 21.05.2021 ; дата звернення: 10.04.2024). – Назва з екрана.

ЖИТТЄВА ІСТОРІЯ

Я пізня дитина. Мати народила мене в сорок. Батькові було ще більше. Його я майже не пам'ятаю. А мати запевняла, що не лише на моєму весіллі затанцює, а й на весіллі моїх дітей! Але... Матері немає вже пів року. Я одна. Тільки сусідка Іраїда Овксентіївна вносить якісь нотки в моє прісне життя.

– Наталі, – каже вона, запалюючи цигарку, – треба тобі жєниха знайти. Я ось погортаю свої записнички. Може, у давніх друзів вакансії є. Може, хто розлучився. А хто й помер. Ну чого ти супишся? Це життя. Я двічі за вдівців заміж виходила. Ненадовго, правда. В одного діти противні були. А інший посягав мій особистий простір... Ну. То таке. Ти не втрачай надії.

Я дякувала й чимдуж тікала

додому. Подалі від порад, вигідних партій і прикладів із життєвого досвіду сусідки.

– Він тебе сам знайде, – кричала навздогін Іраїда Овксентіївна, наче благословляла цими словами.

– Наталю, тобі молочне не треба? – запитала одного ранку сусідка, ледь забачивши мою постать. – Забери. Домашнє. Свіже. Віктор привіз Павлівні, а вона на дачі вже.

– Можна й узяти, – відповідаю, – тільки ж у мене з собою ні тари, ні грошей.

– То наступного разу віддасте, – чую приємний чоловічий голос.

Симпатичний добродій у білосніжній сорочці, яка ще дужче відтінює смугляву шкіру, простягає мені пакунок. Сильні руки. Чіпляють очима за них. На одній не-

має пальців... Він, схоже, перехопив мій погляд. Промовчав.

Наступного тижня знову привіз молочне. Я віддала борг.

– А вам черешні не потрібні? – усміхнено запитав.

– А ви й черешні продаєте?

– Цього року вродило. Можу вас відвести. Самі нарвете, яких захочете.

Якраз мала вихідний. Погодилася. Віктор жив у передмісті. Поки їхали – розговорилися. Він перебрався до матері. Батько помер. А в матері корова. І хоч як не важко, а вона не хоче прощатися з худобиною.

Нас зустріла маленька бабця.

– Дітки приїхали, – радісно оголосила на все подвір'я. – Сідайте до столу. Зараз молочка тепленького наллю. Вікторе, провody Наталочку.

– А звідки ви знаєте моє ім'я? Ми ж не знайомі.

Старенька змовчала. Зиркнула на сина. Принесла молока. Швиденько поклала наїдки. Пиріг із ягодами. І вареники з вишнями. І сирники. Коли встигає?..

– Не соромся, донечко. Пригощайся.

– Вітя казав, у вас можна черешень зібрати?

– Звісно, доню. Та він сам зараз швиденько нарве. Посидь. Поговоримо.

Марія Миронівна багато розповідала про своє життя, про сина.

– Як на роботі таке лихо сталося, дружина покинула його. Сказала, їй каліка не потрібний. Лікарі думали, усю руку не врятують. А обійшлося лише долонею. Тепер сам живе. Квартиру в міс-

ті має. Здає. Пенсію отримує. Ну і я, як можу, підтримую його. І важко мені з худобою. Роки вже не ті. Та поки що тримаємося. Мені ще й онучаток поколисати хочеться...

Віктор приніс ягоди.

– Сину, відвези дівчину. Я зараз гостинчик зберу.

Я запитала, скільки винна за черешні. Розсміявся. Марія Миронівна винесла корзину різних смаколиків. І хоч я відмовлялася, поставила їх у машину й благословила нас у дорогу.

Їхали мовчки. Віктор допоміг занести все додому.

– Дякую, що погодилися поїхати зі мною. На все добре!

– І вам дякую. Може, кави?

– Авжеж, – зрадив Віктор.

Ми довго розмовляли, пили каву, переглядали мої фото. Мені

зовсім не хотілося, щоб він їхав. Та був уже пізній час на годиннику і надто ранній – для наших стосунків.

Почали бачитися частіше. Прогулювалися вулицями чи на природі. Віктор любив річку.

Якось, щасливі, спіткали на порозі сусідку Іраїду Овксентіївну.

– О, Вітеньку, привіт. Як там мама? Кланяйся їй.

– Усе добре. Дякую, – знітився, наче юнак.

– Ти ще й досі їй не сказав? Ну й розвідник! Наталі, вибач, дорогенька, я так хотіла, щоб ти була щаслива!

Я глянула на цих змовників і розсміялася! От від кого Марія Миронівна взяла моє ім'я!

<https://www.1zoom/%D0%A0%D0%B0%D0%B7%D0%BD%D0%BE%D0%B5/%D0%BE%D0%B1%D0%BE%D0%B8/350982/z750.8/>

ФОТОПОГЛЯД

АВТОР ФОТО: ІРИНА ФУРСА

ВІДТІНКИ ВІДРОДЖЕННЯ: ВЕСНЯНА СИМФОНІЯ ПРИФРОНТОВОГО ЖИТТЯ

Весна – пора пробудження природи, час, коли зимова «сплячка» змінюється бурхливим життям і яскравими кольорами. Але чи завжди ми цінуємо красу? У сучасному світі, коли люди

занурені у рутину та стрес, природа нагадує нам про важливість життя і дарує нам свою мальовничість. Весна у прифронтовому Харкові – це не просто природне явище, а символ від-

родження, надії та єдності. Навіть у найтяжчі часи життя продовжується. Воно яскраве та сповнене різноманітними приємностями.

ХРОНІКА ПОДІЙ

Школа лідерства для аспірантів

Школа лідерства для аспірантів є важливою ініціативою бібліотеки, яка організовує заходи з метою надання необхідних знань та навичок для роботи з цифровими технологіями, розуміння та оцінювання цифрових ресурсів, ефективного використання пристроїв та прийняття рішень. Школа також надає інформацію та промагають о-пошу-нь та й спіробітників наукової бібліотеки. Тетяна Павленко, завідувачка інформаційно-бібліографічного відділу Світлана Крайченко та завідувачка сектору інформаційно-аналітичної роботи Ольга Курч.

Активну участь в організації Школи взяла й директорка Наукової бібліотеки ХНМУ Ірина Киричак. Спікерами Школи лідерства для аспірантів виступали фахівці з різних країн (Україна, Франція, Великобританія), у тому числі й співробітниця Наукової бібліотеки: заступниця директорки з IT-формування бібліографічного відділу Світлана Крайченко та завідувачка сектору інформаційно-аналітичної роботи Ольга Курч. Участь в Школі лідерства стала для аспірантів гарною нагодою для вивчення нових технологій та методів роботи з інформацією.

БЕРЕЗЕНЬ-КВІТЕНЬ 2024 У СВІТЛІ ПОДІЙ

ДИВОВИЖНИЙ СВІТ ПЕТРИКІВСЬКОГО РОЗПИСУ

У перший день весни, який завжди асоціюється з оновленням та чистотою, вперше відбувся цікавий та корисний для нас захід – майстер-клас з Петриківського розпису, і відбувся він саме для бібліотекарів! Петриківський народний розпис вважають візитівкою України та безцінним спадком, який у 2013 році включено до Репрезентативного списку нематеріальної культурної спадщини людства ЮНЕСКО. Мистецтвознавці стверджують, що розпису майже три сотні років!

Це починання перетворилося в цикл сесій з арт-терапії, що став новітнім явищем у нашому середовищі! Бібліотека, як завжди, стала не лише місцем для навчання та читання, але й центром для відновлення сил і психологічного відпочинку, що особливо важливо у воєнний час.

Цю чудову ініціативу запропонувала для університету директорка Наукової бібліотеки Ірина

Киричок, а бібліотекарі першими її підтримали. Ментальне оновлення у прифронтовому місті і як результат – творча енергія, психічна рівновага і... знову налаштовані на продуктивну працю.

Це нововведення вже здобуло популярність серед студентів та співробітників університету.

20 березня у рамках проєкту Art-therapy за ініціативою Первинної профспілкової організації співробітників та Первинної профспілкової організації студентів ХНМУ відбулася перша для університетської спільноти арт-терапевтична сесія «Магія Петриківського розпису».

Викладачка Харківської державної академії культури, канди-

датка мистецтвознавства Алла Ожога-Масловська провела майстер-клас, де розповіла про поняття арт-терапії, історію й традиції Петриківського розпису.

У проведенні майстер-класу допомагала директорка Наукової бібліотеки, голова культурно-масової комісії профкому співробітників ХНМУ Ірина Киричок.

Алла Ожога-Масловська

«Петриківський розпис – це народна творчість, і кожен з вас може опанувати техніки національного розпису. Цьому сьогодні ми з вами й навчимося під час нашого майстер-класу», – підбадьорила починаючих митців пані Алла.

29 березня у санітарний день бібліотекарі знайшли час для короткого сеансу арт-терапії – опанували техніку малювання нової квітки в Петриківському розписі. Малювання – чудовий спосіб перезавантажитись!

Усі учасники заходу випробували себе у новому творчому напрямку, проявивши свої таланти та наполегливість і радо підтримали подальше проведення арт-терапевтичних сесій як можливість підтримки ментального здоров'я у прифронтовому місті.

масової комісії Профкому співробітників ХНМУ, директорка Наукової бібліотеки Ірина Киричок. Учасники заходу висловили позитивне ставлення до малювання як терапевтичного методу та підтримки ментального здоров'я у прифронтовому Харкові. Вони відзначили, що процес творчості допомагає їм відпочити від щоденних турбот, зосередитися на позитивних емоціях, а також сприяє покращенню настрою та самопочуття.

Арт-терапевтичні сесії допомагають відновити рівновагу, знайти нові джерела натхнення та сил для подальшої праці.

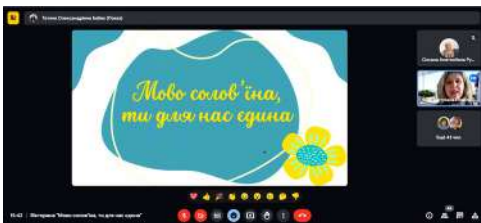
Сподіваємось - далі буде!

23 квітня за ініціативою Первинної профспілкової організації співробітників ХНМУ та Первинної профспілкової організації студентів ХНМУ і за підтримки адміністрації університету відбулася друга арт-терапевтична сесія «Магія Петриківського розпису». Провела її голова культурно-

БЕРЗЕНЬ-КВІТЕНЬ 2024 У СВІТЛІ ПОДІЙ

12 березня у рамках циклу заходів, що спрямовані на популяризацію української мови, культури та традицій, відбулась захоплююча онлайн вікторина "Мово солов'їна, ти для нас єдина", яку організували Наукова бібліотека та медіа-сектор Студентського самоврядування ХНМУ. Модераторами заходу були директор Наукової бібліотеки Ірина Киричок та студентка 2 медичного факультету Уляна Разінькова.

До привітань модераторів приєдналася заступник директора Медичного фахового коледжу ХНМУ Ірина Гуляєва

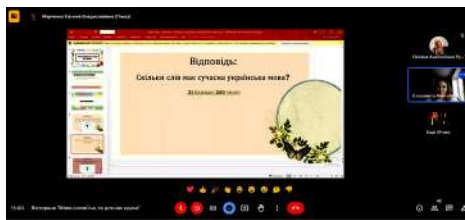

Захід розпочався із питань від представників медіа-сектору студентського самоврядування ХНМУ: Уляни Разінькової, Євгенії Марченко, Олександри Селегень та Єлизавети Патинко. Студенти Медичного коледжу ХНМУ Анастасія Кириченко, Ірина Гаврилова, Вікторія Токарева та Ірина

Ковтун презентували цікаві доповіді про діалекти України.

Під завершення вікторини всі учасники мали змогу випробувати свої знання на цікавих питаннях про назви різноманітних предметів українською мовою, які підготували співробітники Наукової бібліотеки.

Наприкінці вікторини журі оголосило переможців:

- 1 місце – Євгенія Щербина,
- 2 місце – Софія Коваль,
- 3 місце – Олена Фісун.

Активною участю відзначилися студенти університету та медичного коледжу: Ксенія Боженко, Айтач Астанова, Софія Гаврашенко, Ганна Войлокова, Павло Платоничев, Арсеній Берещук та інші. Всього у заході взяли участь 50 учасників.

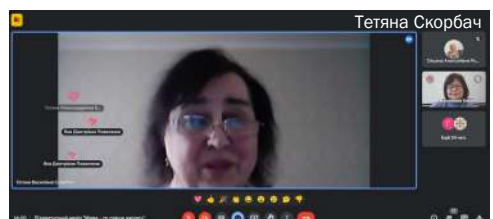
15 березня у рамках циклу заходів "Бібліотека і студентство: діалоги" відбувся літературний вечір "Мова – то серце народу", організований Науковою бібліотекою спільно з медіасектором

Студентського самоврядування ХНМУ. У заході взяли участь студенти університету, Медичного фахового коледжу ХНМУ, викладачі та бібліотекарі. Вечір був присвячений виконанню поетичних творів відомих українських класиків та сучасних поетів, таких як Тарас Шевченко, Василь Симоненко, Ліна Костенко, Наталка Маринчак, а також власні поезії читала завідувачка кафедри медичної та біоорганічної хімії професорка Ганна Сирова.

Учасники насолоджувалися красою українського слова через поезії, які читали студентки Уляна Разінькова, Айтач Астанова, Єлизавета Скиданенко, Євгенія Щербина, Ірина Ковтун, викладачка кафедри української мови, основ психології та педагогіки доцентка Тетяна Скорбач, директорка Наукової бібліотеки пані Ірина .

КОНТАКТИ:

м. Харків,
пр. Науки, 4

e-mail: oa.rusanova@knmu.edu.ua

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Киричок І.В. (головний редактор)

Русанова О.А. (відповідальний редактор)

